

Tűz! Tűz!

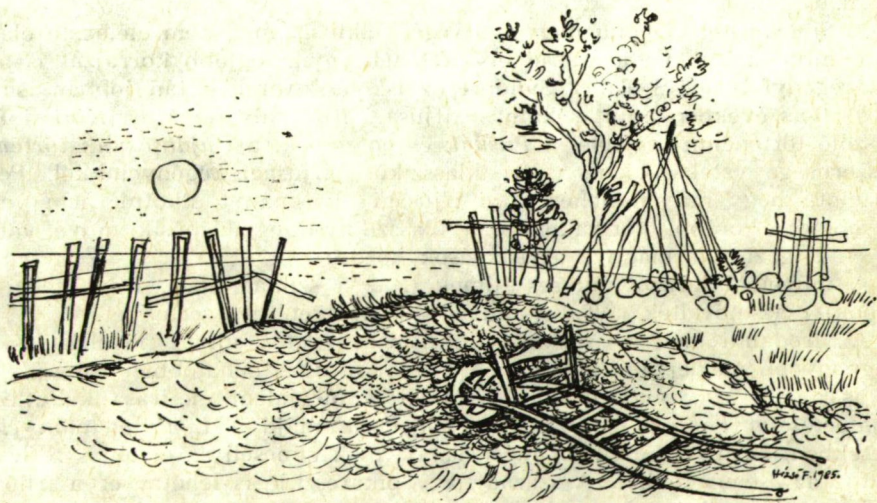
szörnyű éjszaka ez a villa
földszintjén a kandallóból
eredetére nézve minden
bizonnyal istentelen szikra
kipattan a kézi szövésű
iráni szőnyeg hátára
kapja ragadja s ím bajban
az alpesi tetejű házban
az egyetlen törzsből művész
keze által faragott tölgyfa-
asztal lapján piros tánc dobog
míg a tűzoltókaszárnyában
a tűzoltószakasz bádogszínű
bádogasztalon éberen üt
lapot lapra lesi a piros ászt
itt pánik csapdos függönyöket
szaggat sírás-rívás a füst

mint füstszínű csokornyakkendő
díszleg ablakokon s a többi
ántik bútor is vonzza láncolja
magához a lángot lángszínű
fogsornak az ízes falat
kedves s miért ne volna ízes-
kedves mi szép és ősi roppan
a mahagóni reccsen az ében
prédálódik a családi ékszer
az arany aranyszínű tócsába
olvad remegve csordul teteme
a parkett hamujában biz-biz
szörnyű éjszaka ez dantei
tornácok jutnak az ember
eszébe a bécsi zongora
billentyűin száguldó futá-
mokat űz kerget a tűz a tűz

Csuda dolgok

hinnétek, hogy itt: a világ popóján, homok és homok között, ekkor: se nyár-
ban, se őszen, megrezdül bennem valami, sietve szavakat dobálok egy jegy-
zetfüzet lapjára, s már ülök is neki, pofozom a gépbe, bizony mondom néktek,
jelenőben van a Csoda, alakja egészen emberi, itt szökdel, szaladgál lobogó
kardigánszárnyakkal körbe az irodai szobában, itt nyüzsög, itt bozsog, időn-
ként elkap egy-egy legyet, nyálcsordító, ahogyan majszol, ő az, csak ő lehet,
légy-maszatos kezét nadrágjába törli, és szökell tovább, hah, nincs az a zuga
a szobának, amelybe be ne kukkantana, nincs az a tárgy, amelyre félszemmel
rá ne pislantana, nincs az a jogszabálygyűjtemény, amelyet föl ne lapozna,
bizony mondom néktek, jelen van a Csoda, merész szökelléssel épp ölembe
ugrik, két légy között fogát piszkálja, fülemből zsirt kotor elő, így mindent
rendbe téve súgja: (selypít egy kicsit) szögletes golyó nemigen gurul, perisz-
kóppal nehéz a dolgok mélyére látni, az ember lelke, különösen a szegény
emberé, nem ismer határokat, csuda dolgok ezek, kérem, a víz fölé hajló ág
mindig tükörbe néz, a Nap is folyton a Földet kutatja, féregnek lenni jobb,
mint féregnek se lenni, a halál se csak halat eszik, ibolyának ibolyán túli su-
garak nem kellene, a víz fölé hajló ág mindig magát látja, vizenyős szemben
nagyra nőnek az indák, öntapadós a vörös színű tapéta, eltévedt repülő raké-
tára talál, kaméleon csak kaméleontojást tojhat, latornak a lábujja is lator,
súlyom se áll le verébbel versenyezni, kútba csak az ugrik, aki nem tud úszni,
hát érti már, érti, ölemben ülve miért e szigorú távolságtartás, miért e kény-
szerű önözés-magázás, hiszen csak ketten vagyunk a szobában, kérdezném, de

jaj, a zsirt tuszkolja vissza fülembe, tekintetem vibráló ujjai begyével kuszálja, s ki tudja, honnan került elő, nagy darab lépesméz lökődik szájamba, bizony mondanám néktek, a Csoda jelen volt, itt: homok és homok között, a világ popóján, ekkor: nyáron túl, őszön innen, egy ágyővel távozott, hinnétek

HÉZSÓ FERENC RAJZA